

vocant & canoros, cum tamen non minus quam anseres rauci sint. Virgil. 7. *Aeneidos* v. 699.

Cum quondam nive liquida inter nubila Cygni
Quam sese pastur referunt, & longa canoros
Dant per colla modos.

Ridicula
ratio.

Veterum
deliramen-
ta.

Nomina.

Lucida Cy-
gni.

Nova Stella
anno 1600.

XI. CAS-
SIOPEA.

Ubi Interpres ait: Cygnos idem suaviter canere, quia colla longa & inflexa habeant, & necesse sit eluctante voce per longum & flexum collum varias reddere modulationes. Ridicula certe ratio, cui experientia ipsa contradicit, ejusmodi aves omnes, quae longa ex corpore colla exerunt, ut ciconiae, ardeae, anseres, grues &c. ingrato & raucio admodum sono aures ferire, atque se contrario avium ceteras breviter guttura habentes, dulcissima cautius sui gravitate, eandem permulcere docet. Veterum deliramenta talia Agellus mera mortuaria Poetarum Glossaria, & Siculis geris vanaiora censet. Nili forsitan quis diceret, olim Cygnos ita cecinisse, ac postea desinisse; quo argumento etiam ita tueri posset, Arcadium illud animal, Naturae dedecus Phaedra, Afinum, etiam in arcu Nohe ita non oncasit aut rudius uti nunc solet, aut Milvum superioribus demum temporibus jugere, & perperam inceptisse, antea jugitus ignarum. Vocabulum Canorus in malam partem accipiens Plantus, prohibet mulieres in theatro Canora voce innire, i.e. parcere mulieribus suppellectilibus, ut alibi loquitur. Appellet hunc tinnitum Cygneam Cantionem, quem Socratica patientiae imperium mulieribus subiecit: Si mihi occideretur, eam agerem aures haurirem. Hac de Fabulis; ad ipsum Aferisum descriptionis filo deducimur, cui varia sunt nomina, tam ex ipsis fabulis, quam aliunde nata. Cygnus, Olor, Gracis *ὄλος*; & *ὄλος*; Avois; Ledum Olor; Leda Adulter, à Leda, quam Cygni specie Iupiter comprefit, ut ex commentis praecedentibus intelligi potest; Caystrus ales, à Caystro Lydiae fluvio Cygnorum frequentia celebris; Iovis Ales, cuius adulterio formam suam adiungente fuit; Ciconia; Atilvius Ovidio; Aliis Gallina, etiam Vultur Cadens; Arabibus *Alayr*; Hircyn; Arided, vel potius juxta Schickardum Adagegato; alii Adigege; Adigege; Degege; Adigege; Adigege; Digegi, i.e. Gallina, de quibus nominibus Grotius in notis ad Imagines, ubi ex Scaligero docet, Arided esse florem rose similem, unde interpretatur Adigege, quasi rosa redolens lilium. Compositus est autem hic Aferisus ex 18. Stellis à Tychone observatis, ex 31. secundum alios, & vulgo ex 17. quibus omnibus Venerea & Mercuriales proprietates attribuntur, Ex his Secundae Magnitudinis esse dicitur, quae in cauda fulgore suo inter has Stellae eminet, & vocatur, Lucida Cygni, Procygum, Deneb, Adigege, Arided, Arioph, Gallina, Denebedeige, Denebaldigege, Denebaldigege, Schickardo Dhanbod-digege, i.e. cauda Gallina. Quae est in ore Stelle, Rostrum Gallinae, & Albireo; & in extrema cauda binæ Finis Cygni, & Axelage, sive Tarcata appellantur. In hac Constellatione, circa Petrus Cygni, anno Christi 1600. Nova Stella se conspicuam exhibuit, de qua Keplerus tractatum scripsit: Eam Tertie Magnitudinis, usque ad annum 21. conspicuam fuisse Ricciolus refert. Schillerus in Caelo Christiano Constellat. 8. pag. 44. Eandem Johannes Bayerus, antequam lethali morbo corripere, mense Ianuario Anno 1625. pristinam quidem situm, quantitas vero non omnino Sextae, & talis fere, qualem vicina tres praeseferunt, inter sidera adhuc observavit. Quam & ego in Autumno ejusdem anni aliquoties, & quidem 1. Septembris meo iudicio infallibiliter deprehendi, nonnulli tamen minorem tribus parvulis istis, ei vicinis, modo prorsus discrepantem, modo subinde, sicque inconspicue comparentem. Imò si Brahe, Bayerus, & reliqui Novam recte posuerunt, ut arbitror, arbitror etiam planè, novam me videri iterum 28. Iunii 1626. quamvis non admodum serenum fuerit caelum: tandemque nocte serenâ 18. Augusti eodem anno 26. paulo obscuriorem, & magis dubiam istam, quae num. 27. 28. & 29. in Constellatione sequente notavi. Licet autem hac praeter illis minutulis bene apparens esset, tamen hoc loco, ut in Via Lactea, Stellarum maximus numerus, eum qui tubo veluti uti confundit, adeo ut eam jam difficilem discernendam, & fugitivam quasi, ac per vices tantum percipiendi luminis Stellulam, totali dispositioni proximam esse, ambigi non possit. Quondam autem Perisati, & Rationi magis consentaneum sit, dicere, eam penitus extinctam & in nihilum redactam esse, an vero innotuit, & incognito motu in excelsum, unde prius potuit descendisse, reverfam, & sic prospectum paulatim diminutam, alii discutiendum relinquo. Eiusdem Stelle Schickardus in Astroscopio meminit.

XI. CASSIOPEA, cuius fabulam in Cephei expli-

catione commemoravimus, communiter ita vocatur, Nomina. aliis Cassiopeia; Cassiopeia; Cassiopeia; Cassiopeia; Cassiopeia; Cathedra mollis Iovialis; Gracis *ἡ Κασσιόπεια*; Mulier Sedis; Spina; Thronus; uagabunda Cathedra; *ἡ Κασσιόπεια*; uagabunda; Sella; Solium; Sedes Regalis; In Mappis Arabici Scaligeri, Mulier Seliquastrum, vel Seliquastrum, quod Graeci *ὀφθαλμὸν*, Aratus *ὀφθαλμὸν* vocat. Seliquastrum Varro in Festo, Silianastrum Hygine duobus in locis, & Arnobio lib. 2. Idem iudicio Grotius est, quod *ἡ Κασσιόπεια* Synesio, & Cathedra Mollis Iovialis, sedis genus Regibus usitatum, ad commoditatem ita effectum ut etiam deorsum habeat, cui inclinet, *ὀφθαλμὸν*. Fucunt aliae sedes ejusmodi Graeco nomine Hemicycle, quae vox Cicero est usus, Latine Argentea Sella, apud Arnobium praedicti loco. Porro Arabum Interpretes hanc Constellationem nominant *Aluterem* habent palmam delictam, & ceteri Arabes Canem vel Ceruam, noviter etiam *Dhat Alchumfi*. Ex Tychonis Observationibus; 45. Stella ad hunc Aferisum pertinet, paucae Tertie Magnitudinis, ceterae minores: secundum Hyginum, & Anonymum 13. ex aliorum opinione 25. cunctae Saturni & Venere proprietatibus imbutae. Stella in pectore nuncupatur *Seder, Scheder, Schedar, Schedir*, ex Schickardi mente depravatum ex Arabico *Zedaron*, i.e. thorax, pectus. Hunc Aferisum celeberrimè reddidit Novae quaedam Stellae, quae in ipso se conspicui obtulerunt: Prima regnante Imperatore Othone I. teste Cypriano Leovittio apud Barzanum: Secunda anno 1264. Tertia in eodem Sidere & 7. gradu Capri corvi anno 1542. Quarta anno 1572. quae per 10. Septimanas apparuit. Scheinerus in Rosa Virginea lib. 4. part. 2. cap. 27. pag. 736. ibidem cap. 29. pag. 766. Clavium citat scribentem, quod ipsemet per totum biennium in hac Stellâ motum constantissimum observaverit. Vide eundem ibidem cap. 25. pag. 689. De hac Stella Bayerus in priorum Praenotamentis: Peregrina anno post Christum natum 1572. primum ad V. Id. Novemb. animadvertit, Venere Stellae quantitate visibili aequabat. Per Decembrem Iovis sidus ferme amabat. Ianuario anni 73. Iove paulo minor, Stellaeque fulgentioribus Primi Ordinis aliquantulum major fuit, quibus in Februario & Martio aequalis exitit: Sic Aprilis & Maio Stellis Secundae Magnitudinis, successit ita crescendo per Iunium. In Iulio & Augusto Tertiae Quantitatis Stellae par fuit. In Octobri & Novembri undecima in Cassiopea Stella non disper cernebatur. In fine anni, & Ianuario sequente Stellae Quinta Forma vix excedebat. In Februario Sexta & minimas adumbrabat, donec ultimo mense Martio adeo exilis reddita sit, ut conspicui alterius prorsus desineret. Nec colorem insitum eundem semper exhibuit. Tychi Brahe Praenotamentis fol. 301. Latitudinem habuit P. 53. Ser. 55. altis 45. Longitudinem P. 36. Ser. 54. Dodeceterioris Tauri. Stabat limbo Lactea Via boreo affixa ut cum Stellis Tertie Forma 2. 12. 4. Rhombum effingeret verè perfectum. Cum nullam haberet parallaxin, secundum proprium locum, in principio, i.e. Novembri major fuit Terrâ 361. cum semisse, ac Sole 2. & 2. tertius, cuius amplitudo Terrae Globum non amplius quam 139. aut ad summum 140. superat, & hoc ex probabiliori Recentiorum sententia. Mirabilem sane Stellam fuisse tradunt, ac in solito fulgore in Caelo splendebat, & quidem in eo Aferisum, qui figuram nactus est Famine notissimâ superbiam suâ inter Ethnicos celebris, & ambitionem gravissimo Superiorum supplicio punitam exemplo suo docentis, utpote quae indecore resupino capite exoriens, & siliquastro insidens, arundinem levitatis Hieroglyphicum in manu tenet. Et quia aliquot, ut modo recensimus, Novae Stelle in hoc Aferisum superbiam poenam irrogatam ob oculos ponente, emerunt, Deus proculdubio ejusmodi praenunciis Mortales à deterimento hoc peccato detertere voluit.

XII. PERSEUS, Stellarum 29. congregatione XII. PER. suum Aferisum absolvit, quas à se & Tychone observatas Longomontanus recenset: Totidem Grotius in notis ad Imagines numerat: Alii novem addentes 38. Stellae eidem huic Constellationi assignant, quarum vulgo 26. tantum numerantur: Mercurio-Martiales eas Ptolemaus pronunciat, quae tamen Recentioribus Venere-Saturninae videntur. Fabula Persei haec est. Perseus Iovis ex Danaë Acrisii Argivorum regis filia filius, ab avo una cum matre in arcam inclusus, in mare projectus, ac in Daniae litus ejectus, piscatoris, qui inventi, auxilio incolumis evasit. Inventum Piscator obtulit Pilumno regi, Danaë uxorem ducendi, & Perseum Polydectae Seriphi insulae regi educandum tradenti. Perseus adultus talaria & falcem enim nomine Harpen

Harpen à Mercurio, & Egidem à Minervâ accepit, quod scutum erat ex aere fulgentissimo, in quo velut speculo, impunè intueri poterat, quicquid volebat. His armis instructus adversus Gorgonas expeditionem suscepit. Gorgonas, forores tres, seu potius tria monstra ex Phorcō & Ceto nata, quae Lamiae à cano capillitio Graecis dicuntur, Scythiam incoluisse fingunt, atque habuisse unum oculum, & unum dentem communem, utroque utentes, cum domo exirent, domi verò utrumque in vasculo reponentes. Apollodorus libro 2. capita ipsarum squammosis anguim spinis obstita fuisse dicit, dentes tantos, quanti sunt ingentium aprorum, manus cereas, alasque aureas. Duplices faciunt eas Poetae: Enyo, Pephredo, vel Pipredo, & Erito, quibus aliae quaedam adduntur, Scythiam inhabitant. Aliae tres in extremis Iberiae partibus ad Occidentem ab Hesperidibus haud procul distantes, quas Hesiodus Schino Euryalen, & Medusam appellat. Ultima haec tanto libidinis & immoderate Venere desiderio ardebat, ut in ipso Minervae templo Neptunum pati non verita, acerbissimam Deorum iram in se concitaverit. Ob violata igitur haec sacra sua, Medusa caput, Neptuni delicias, Dea primum in serpentes convertit, eidem deinde hanc efficaciam dedit, ut omnes, à quibus aspiceretur, in lapides converteret. Post ingentem hominum stragem editam Perseus ad eam obrutandam missus est, qui acceptis talaribus, & falcato ense à Mercurio, & Egide à Minervâ, & Pegaso, ut nonnulli addunt, noxium Medusae caput, in Egide tanquam in speculo intuens, unico ictu amputavit, illudque amputatum in Egide collocavit. Hoc capite Atlantem Mauritaniae regem, à quo exclusus hospitio fuerat, in montem mutavit: Hoc Seriphienfes in lapides convertit: Hoc Andromedam marino monstro expositam periculo liberavit, ac Phineum cum ascellis suis, qui Andromedam ipsi praeripere conabantur in saxa mutavit. Cum Andromeda, quam uxorem duxerat, in Seriphum insulam reversus, Acrisium avum imprudens duci iactu occidit, dolorque impatiencia contabuit, ac Iovis patris sui misericordia in coelum sublati est. Videatur Natalis Comes Mythologia lib. 7. cap. 11. 12. 18. ubi variis expositionibus signum hoc Poeticum illustratur. Virgilius 8. *Aeneidos* de Egide, Palladis Scuto:

Egideque horrificam, turbata Palladis arma,
Certatim squamis serpentum, auroque polibant;
Connexoque anques, ipsamque in Pectore Divae
Gorgona, desecto vertente lumina collo.
Martialis lib. 7. Epigram. 1. ad Domitianum.
Accipe belligera erudum thoraca Minervae,
Ipsa Medusae quae tunc ira Dea,
Dum vacat hac, Casar, poterit lorica vocari:
Pectore cum sacro sedet, & Egide erit.

Quid sit. Egide est munimentum pectoris aereum, in medio habens Gorgonis caput, quod munimentum in pectore Numinis vocatur & Egide, si in hominis, sicut in antiquis Imperatorum statuis, cernitur, Lorica dicitur. Etiamnum Romae simulachrum Palladis cerni Egide gestans, squamoso draconum corio circumtectam, ut à Virgilio describitur, Poetianus Miscell. cap. 47. commemorat. Egidem Gorgoneo capite formidabilem Crystallinam fuisse tradunt, unde in ipsa Perseum impunè potuisse caput Medusae conficere, quod defectum huic ipsi scuto imposuit. De Medusa Ovidius 4. Metamorph.

Hanc pelagi Rectorem templo viasse Minervae
Dicitur. Aversa est, & castos Egide vultus
Nata Iovis texit: nec hoc impunè fuisset,
Gorgoneum crinem turpes mutavit in hydras.
Nunc quoque ut attonitos formidine terreat hostes,
Pectore in adverso, quos facit, sustinet anques.

Nomina. Persei in Caelum inventi occasionem vidimus; Nomina varia quae ipsi, atque huic Aferisum imposita sunt, etiam videamus. Perseus; *μάρτυς*; Perseus; Gorgonifonos ob caesam Gorgona, unde Silius I X.

— — — — — Obliqua retorquens
Lumina, turbata superavit Gorgona vultu.
Quod Graeci Poeta dicunt, *ἡ γόργωνος ὀφθαλμὸν*. Turbatus *μάρτυς* est hic; unde & *Δορὸς μάρτυς*, & *Ἀττικὸς μάρτυς* terriculamentum puerorum vocant. Cyllenius; Abantiades ab Abante Argivorum duodecimo rege, Lincei ex Hypermetre conjuge filio, Praeti & Acrisii patre, atque avo Persei; *μάρτυς* ob Pegasum equum quo usus est; Inachides; Andromeda Saluator, & Sponus; Almirazgul; Deferens Catenam; Deferens Caput Algol, Alrove, Medusa,

Gorgonis; Pinnipes; Chelub & Chelub, i.e. canis, vel potius juxta Schickardum Chelbon, sive Kelbon; noviter Chelubus Algol. Ex Stellis 29. quas haec Persei Constellationi completitur, duae dicuntur Secundae Magnitudinis, Lucida videlicet in dextro latere, & Lucida in capite Medusae, quod in sinistra manu Perseus tenet, quam posteriorem Ptolemaeus & Bayerus Secundae, ac contra Tychi, Longomontanus & Ricciolus Tertiae Magnitudinis esse censent. Haec una ex primariis est Stellis, quas Astrologi in Iudicii Nativitatum observant, eandem ab insaufa significatione Cacoelamona nominantes. Dicitur etiam Caput Gorgonis & Medusae, Arabibus Algol, & Ras Algol, vel rectius ex mente Schickardi Rasalgul, hoc est caput alternationis, quo nomine Caput Medusae appellatur, ob maciem, quia exigitur quasi à Spiritu anguim quibus oblitum est. Indae dicitur *Rasch Halilish*, i.e. Caput Strigis, vel demonis cuiusdam *Lilish*, quae quondam fuerit Adami concubina, ut nugantur, nunc puerperis noctu infidetur, & infantes excarnificet: Sic ab omnibus populis insaufum hoc Sidus habetur. Stella in sinistro, vel secundum Grotium Lucida in dextro latere, quam Secundae Magnitudinis esse modò diximus, Chelub, Chelub, Genib, Algenib, Algenbo, ut Schickardus legit, i.e. Larus Persei vocatur. In Capite Gorgonis quatuor Stella cernuntur, distinctae numeris, & dictae Prima, Secunda, Tertia, & Quarta Gorgoneae.

XIII. A URIGA Constellationis suae ambitu, 9. tantum Stellarum, ex Tychonis mente, includit, cui tamen à Bayero plures, à Veteribus 14. ab aliis 23. attribui, atque Mercurio, Martique, assimilari solent. Nomina sunt diversa: Aurigator; Agitator Currus; *ἡ ὄρεα*; Heniochus; Habenifer; Erichthonius, non ille Dardani filius, & Trojae, sed Atheniensium Rex ex Vulcano & Terrâ natus, nimirum ex femine Vulcani Minervam completentis, & in Terram prolapsio, ut Ovidius lib. 2. Metamorph. fab. 10. docet, Erichthonium vocans; Palladis prolem sine matre creatam. Erichthius quoque dicitur, & Erichtheus, unde Erichthea Athena Virgilio in Ciri v. 22. & Erichthonia Arce, pro Athenis, Eidem in Cuius ver. 29. qui & Trojam Arcem Erichthoniam vocat ibidem v. 339. à Priore illo Erichthone Rege Trojano, Dardani filio, & Trois patre, quem ditissimum fuisse refert Homerus. *Iliad.* x x.

Quae cum ditissimum erat mortalium hominum.
Distinguendi igitur hi duo Erichthonii, & non Trojanus, sed Atheniensis intelligendus, qui hunc *ἡ ὄρεα* honorem consequutus est. Nomen *ἡ ὄρεα* ex nominibus Graecis *εἰς*, *lis*, contentio, certamen, & *ἡ ὄρεα* terrestris est compositum, fabulamque ipsam innuit narrantem; Vulcanum Diis arma fecisse, & à Iove praemii loco potestatem accepisse postulandi quicquid vellet, ac Minervam uxorem petiisse; Hoc cum Iupiter iuramento adstrictus, ut qui per infernam paludem, se nihil negaturum, iuraverat, Vulcano negare non potuisset, Minervam ipsius instinctu strenuâ relictione Vulcano repugnasse, atque hunc in illa colludatione in Terram effudisse semen, unde natus Erichthonius, draconum pedes habens, qui cum adolevisset, primus usum currus introduxit, ut pedum deformitatem celaret. Unde ipsi imposita nomina, Heniochus, i.e. retinens seu trahens habenas, Habenifer; Auriga; quod primus equos quadrigis, ad Solis imitationem, jungere docuerit. Virgilius 3. Georgicorum.

Primus Erichthonius currus & quatuor ansus
Iungere equos, rapidisque rotis insistere victor.
Festus Avienus in Phaenomenis Aractis.

— — — — — Ille impiger autem
Pulcher Erichthonius currus, & quatuor olim
Iunxit equos &c.

Alia quoque nomina inveniuntur: Myrtilus, Mercurii & Myrtilus Phacusa seu Myrta Amazone filius; Oenomaus Elidis & Pise regis auriga, qui à Pelope corruptus pollicitis, axi vectem non subiecit, ita ut Oenomaus currum delapsus cervicem frigerit, & Pelops potius fuerit Hippodamiâ ejus filia cum regno. Multis enim procis ob pulchritudinem Hippodamiam ambientibus, Oenomaus curule certamen instituit, ea lege, ut victori filia in matrimonium cederet, victus mortem subiret. Cum igitur jam tredecim proci victi & occisi essent, Pelops Tantali filius dicta ratione astutâ voti compos factus est, qui Myrtilum perfidia praemium postulante, in mare praecipitavit, Myrtonum ab ipso cognominatum, atque ita satisfacit petitioni, quâ Oenomaus moribundus postulavit, ut Pelops necem suam ulciceretur.